

VRAGEN.

door de leden der Kamer gedaan overeenkomstig artikel 116 van het Reglement van Orde, en de daarop door de Regering gegeven antwoorden

Schriftelijk beantwoorde vragen

12. VRAGEN van de heer **Peters** in verband met het aanbrenge van een prikkeldraadversperring in de Nieuwstraat onder de gemeente Kerkrade. (Ingezonden 28 januari 1956.)

1. Zijn de Ministers bereid mede te delen, wanneer en op wiens last voor het eerst een prikkeldraadversperring in de Nieuwstraat onder de gemeente Kerkrade werd aangelegd, alsmede welke autoriteiten achtereenvolgens verantwoordelijk geweest zijn voor de handhaving daarvan?

2. Indien de Nederlandse Regering verantwoordelijk blijkt te zijn voor de momentele handhaving dezer prikkeldraadversperring, zijn de Ministers dan bereid mede te delen, om welke redenen een dergelijke maatregel thans nog noodzakelijk wordt geacht, bijzonder ook in tegenstelling tot een voorafgaande periode toen dit blijkbaar niet het geval was?

3. Indien met de daarvoor in aanmerking komende Duitse autoriteiten overleg werd gepleegd, zijn de Ministers dan bereid mede te delen, welke de zienswijze dezer autoriteiten is, en indien dit niet heeft plaatsgehad, zijn de Ministers dan niet van oordeel, dat de bevordering van goede nabuurschap een dergelijk overleg wenselijk maakt?

ANTWOORD van de heer **Van den Berge**, Staatssecretaris van Financiën, mede namens de heren **Beyen**, Minister van Buitenlandse Zaken, en **Luns**, Minister zonder Portefeuille. (Ingezonden 27 februari 1956.)

1. In 1938 hebben de Duitsers langs de oostelijke zijde van de tramlijn Aken—Merkstein op de Nieuwstraat een versperring aangebracht. De Amerikaanse legerautoriteiten, die haar in vervallen toestand aantreffen, hebben eind 1944 de nodige herstelwerkzaamheden doen verrichten. Vervolgens hebben de

Britse bezettingsautoriteiten met het oog op de hervatting van het tramverkeer de versperring in 1945 verplaatst naar de westelijke zijde van de tramlijn. Ten gevolge van de grenscorrecties is de afrastering in 1949 op Nederlands grondgebied komen te liggen. Op last van het Ministerie van Financiën is in dat jaar tot vernieuwing overgegaan, voor wat betreft het weggedeelte tussen de grenspalen 229 en 231. De wederoprichting van de afrastering tussen de grenspalen 231 en 232, welke door verzuim van onderhoud enige jaren tevoren was bezweken, is aanvankelijk achterwege gelaten. In de loop van 1955 is evenwel in opdracht van hetzelfde Ministerie tussen die grenspalen een hekwerk geplaatst, bestaande uit harmonikagaas, hetwelk tot een hoogte van 1,20 m tussen betonnen paaltjes is gespannen. Het ligt in het voornemen ook de inmiddels in verval geraakte prikkeldraadversperring tussen de grenspalen 229 en 231 door een dergelijk hekwerk te vervangen.

2. De aan weerskanten van de Nieuwstraat aanwezige bebouwing scheidt sinds jaar en dag een uit een oogpunt van douanetoezicht ongunstige situatie, welke door de grenscorrecties slechts zeer ten dele is verbeterd. De grens loopt thans ongeveer door de as van de weg, op geringe afstand van de op Duits gebied gelegen tramlijn. Indien men in aanmerking neemt, dat op de Nieuwstraat een groot aantal zijstraten uitkomt, is het begrijpelijk, dat een doeltreffende bewaking van de grens ter plaatse uiterst moeilijk is te verwezenlijken. Op het weggedeelte tussen de grenspalen 231 en 232, waar enige tijd geen afrastering aanwezig is geweest, hebben zich meermalen illegale grensoverschrijdingen met voertuigen voorgedaan, hetgeen ertoe heeft genoopt dat deel van de Nieuwstraat wederom van een versperring te voorzien. Het alternatief van een afrastering zou zijn gelegen in een belangrijke uitbreiding van het douanepersoneel. Een oplossing in deze richting opent evenwel geen uitzicht op een afdoende beveiliging en zou bovendien hoge kosten met zich brengen.

3. Alvorens tot wederoprichting van de afrastering tussen de grenspalen 231 en 232 is besloten, is door de belastingdienst contact opgenomen met de Duitse douaneautoriteiten te Aken. Daarbij is gebleken, dat het van Nederlandse zijde geopperde denkbeeld op gemeenschappelijke kosten tot een voorziening te geraken bij de Duitse Overheid geen weerklank vond en dat deze zich haar oordeel omtrent hetgeen haar zou te doen staan, indien door Nederland niet tot vernieuwing van de versperring zou worden overgegaan, wenste voor te behouden.

